EXPRESUL POLAR

EXPRESUL POLAR

Scris şi ilustrat de

CHRIS VAN ALLSBURG

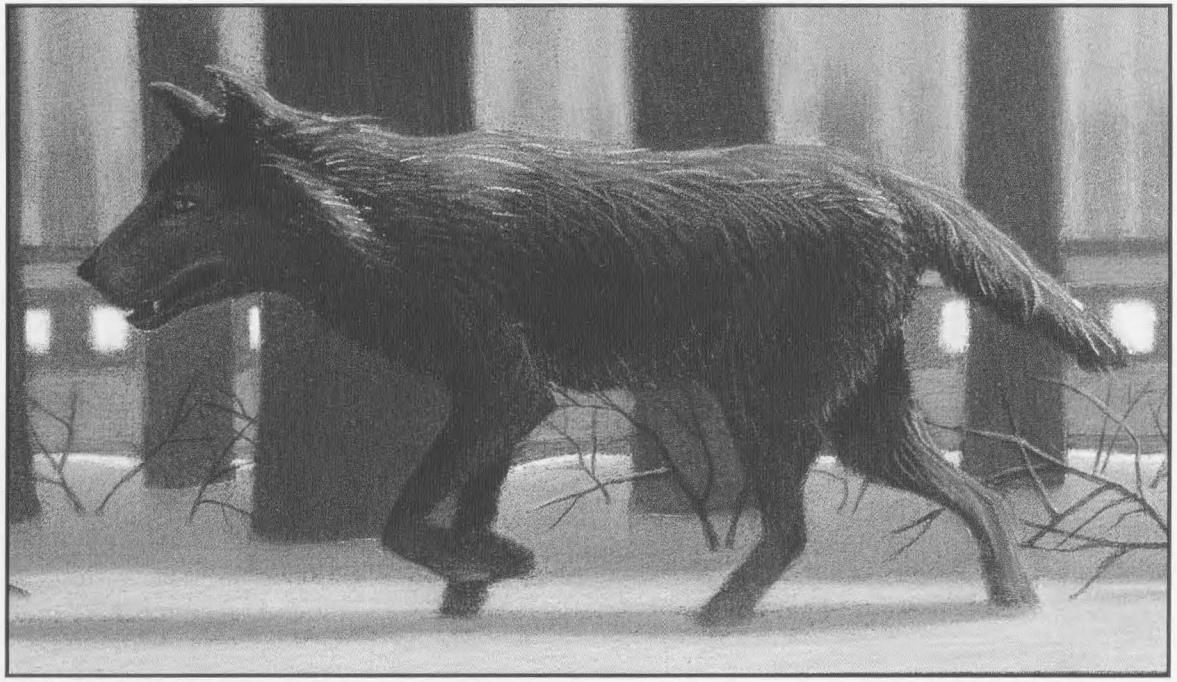

Traducere din engleză de Radu Paraschivescu

Pentru Karen

Redactori: Alina Ioan, Diana Zografi, Mădălina Vasile
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VAN ALLSBURG, CHRIS
Expresul Polar / Chris Van Allsburg ; trad. de Radu Paraschivescu. - Bucureşti : Editura Arthur, 2014

ISBN 978-606-8044-74-3

I. Paraschivescu, Radu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Chris Van Allsburg
The Polar Express

Copyright © 1985 by Chris Van Allsburg
Aceasta carte a fost publicată în colaborare cu Houghton Mifflin Harcourt prin intermediul Agenţiei Literare Livia Stoia.

Grup Editorial ART
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: (021) 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576; fax: (021) 224 17.65
Comenzi online: www.editura-art.ro

© Editura Arthur, 2014, pentru prezenta ediţie
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

EXPRESUL POLAR

În ajunul Crăciunului, cu mulţi ani în urmă, stăteam cuminte în pat. Nu mă foiam în aşternut. Respiram încet şi în tăcere. Pândeam un sunet, un sunet pe care un prieten îmi spusese că nu aveam să-l aud niciodată: cel al zurgălăilor de la sania lui Moş Crăciun.

— Nu există niciun Moş, îmi tot spunea prietenul meu.

Dar ştiam că se înşală.

Mai târziu, în cursul serii, am tot auzit nişte sunete, chiar dacă nu erau ale zurgălăilor. De afară mi-au ajuns la urechi un şuierat de motor cu abur şi un scrâşnet metalic. M-am uitat pe geam şi am văzut un tren care încremenise în faţa casei mele.

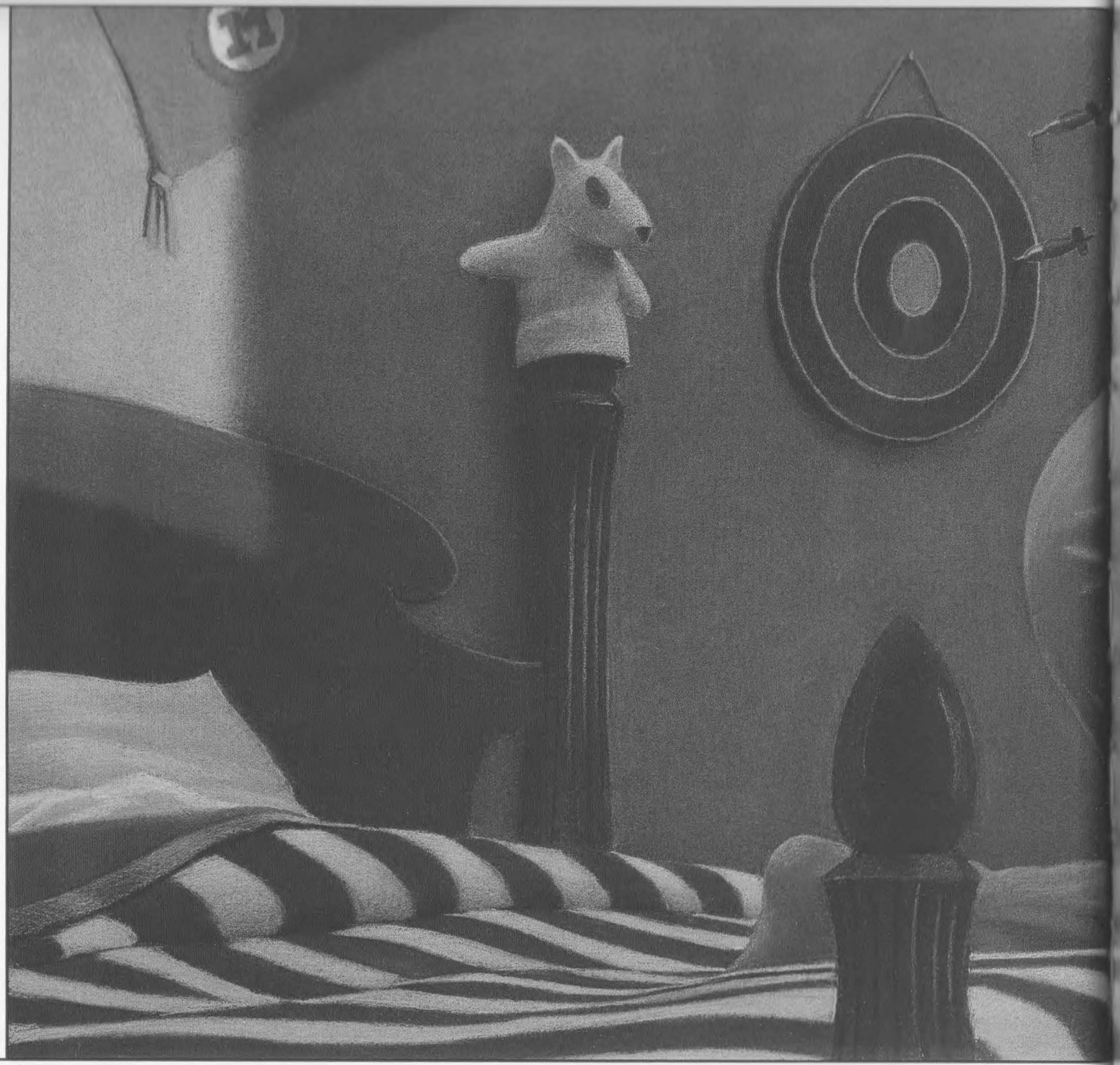

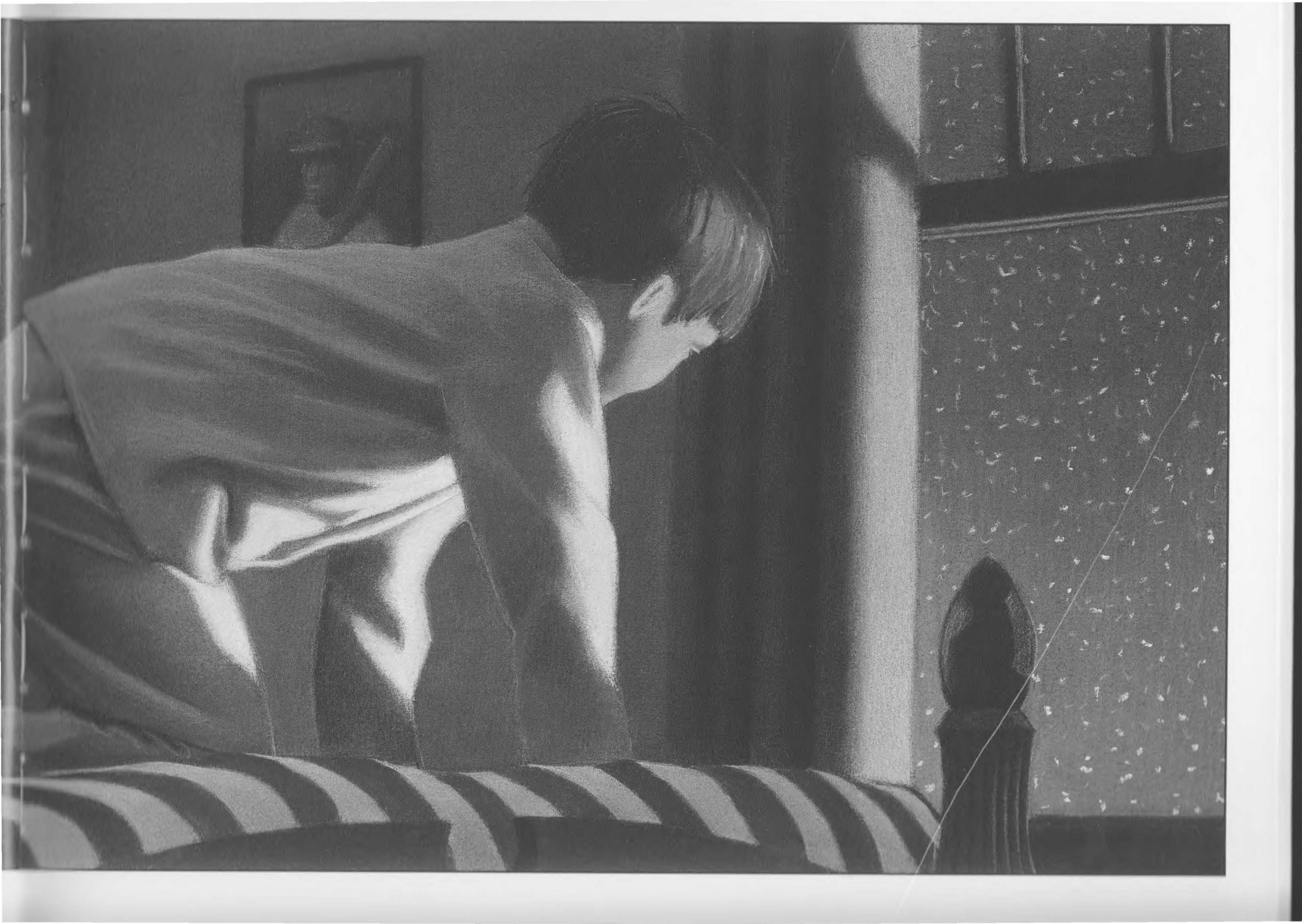

Era înfăşurat într-un văl de aburi. Fulgii de zăpadă căzeau uşor în jurul lui. Un conductor stătea în uşa deschisă a unui vagon. A scos ditamai ceasul din buzunarul vestei, după care şi-a ridicat privirile spre fereastra mea. Mi-am pus papucii şi halatul. Am coborât scările tiptil şi m-am furişat pe uşă afară.

— Poftiţi în vagoane! a strigat conductorul.

M-am apropiat de el în goană.

— Hai, ce faci, vii sau nu? m-a întrebat.

— Unde? l-am întrebat la rândul meu.

— La Polul Nord, normal, s-a auzit răspunsul lui. Ăsta e Expresul Polar.

L-am prins de mâna întinsă şi m-a tras în vagon.

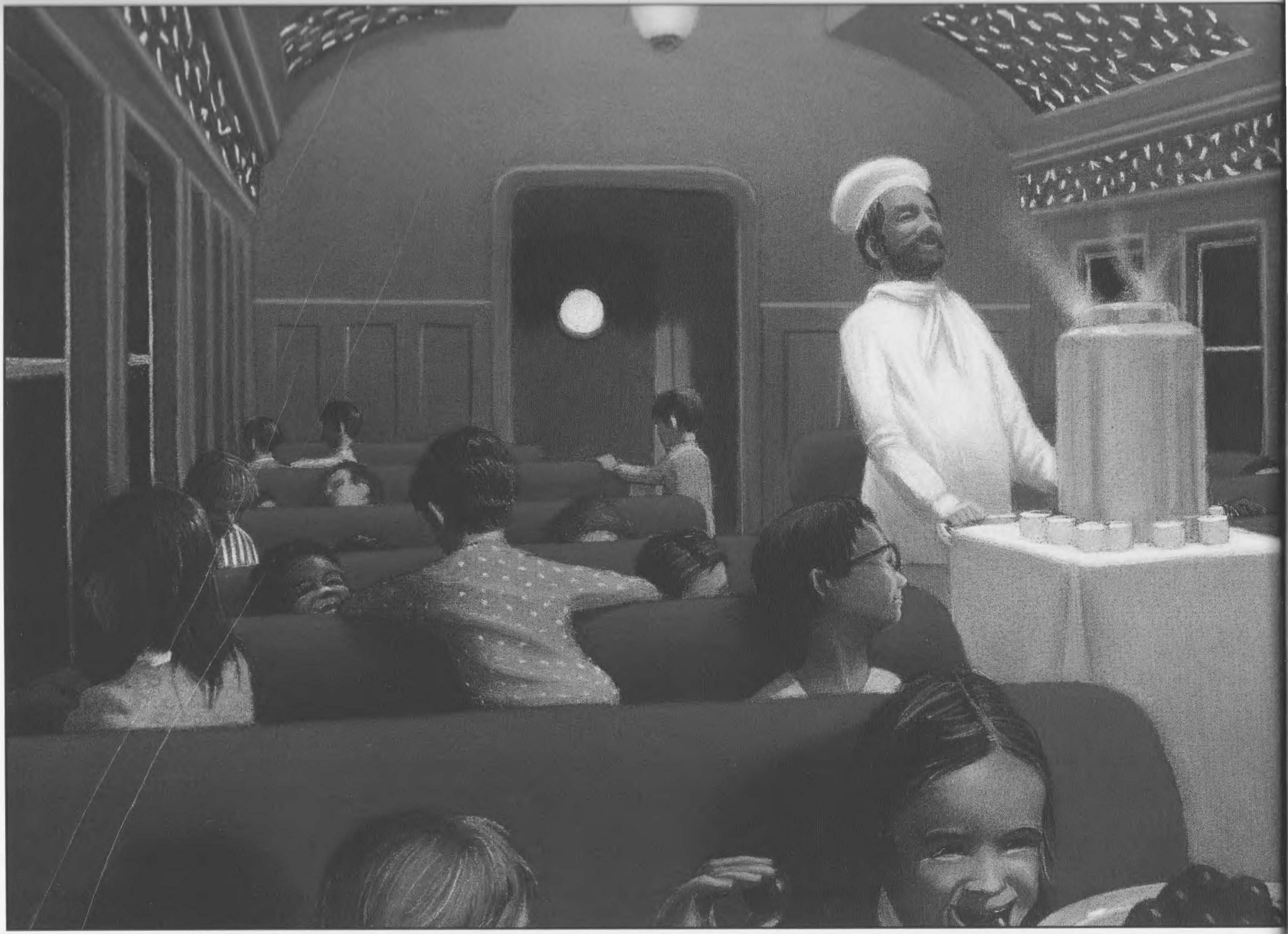

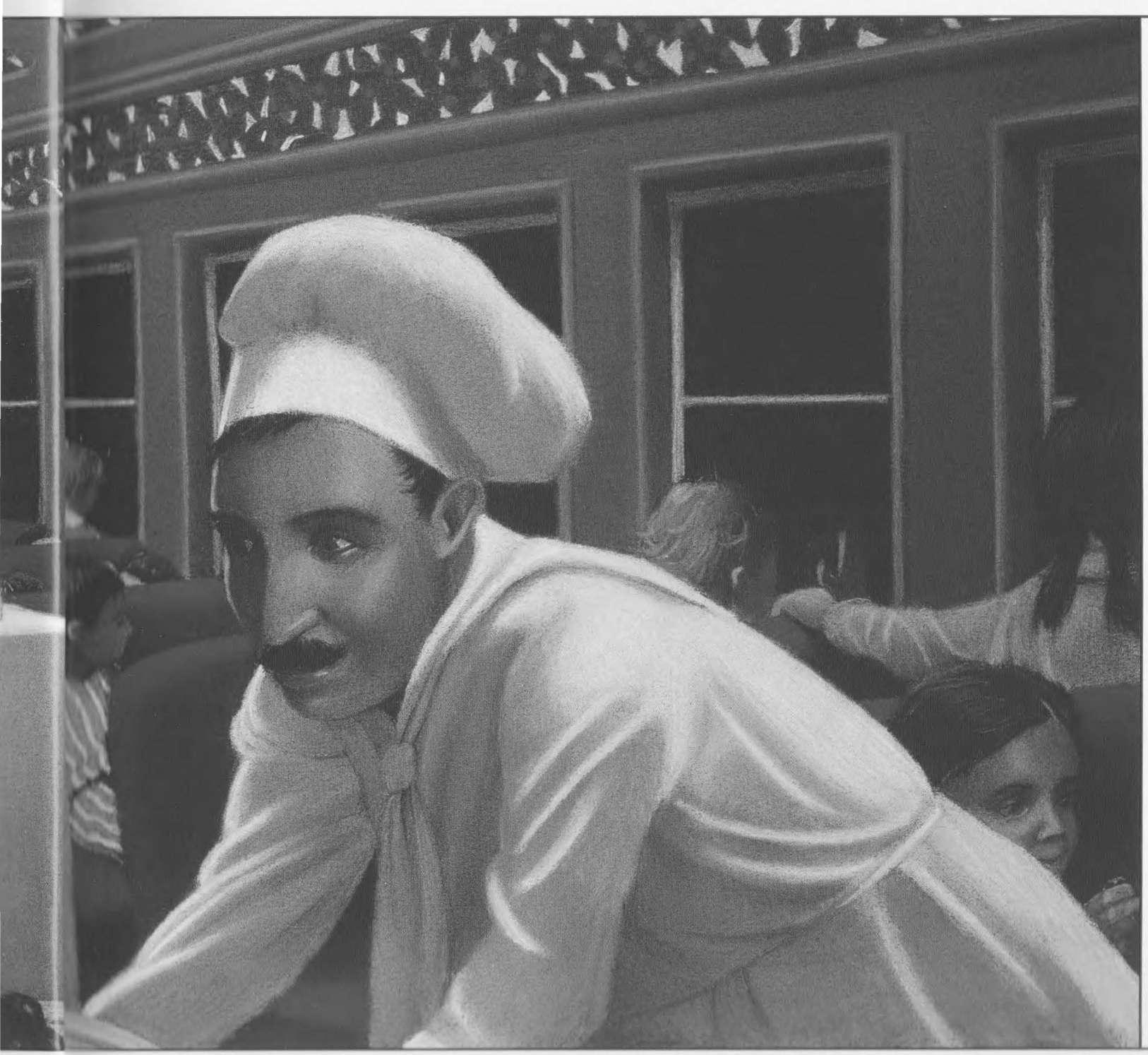

Trenul era plin de copii, cu toţii în pijamale şi halate. Am cântat colinde şi am mâncat bomboane umplute cu nuga albă ca zăpada. Am băut cacao caldă şi densă ca bucăţile de ciocolată topită.

Afară, luminile oraşelor şi ale satelor licăreau în depărtare, pe când Expresul Polar gonea spre miazănoapte.

În scurt timp, nu s-a mai văzut nicio lumină. Am străbătut păduri reci şi întunecoase, prin care umblau lupi zvelţi şi pe unde iepuri cu cozi albe se ascundeau de trenul nostru care despica zgomotos pustietatea tăcută.

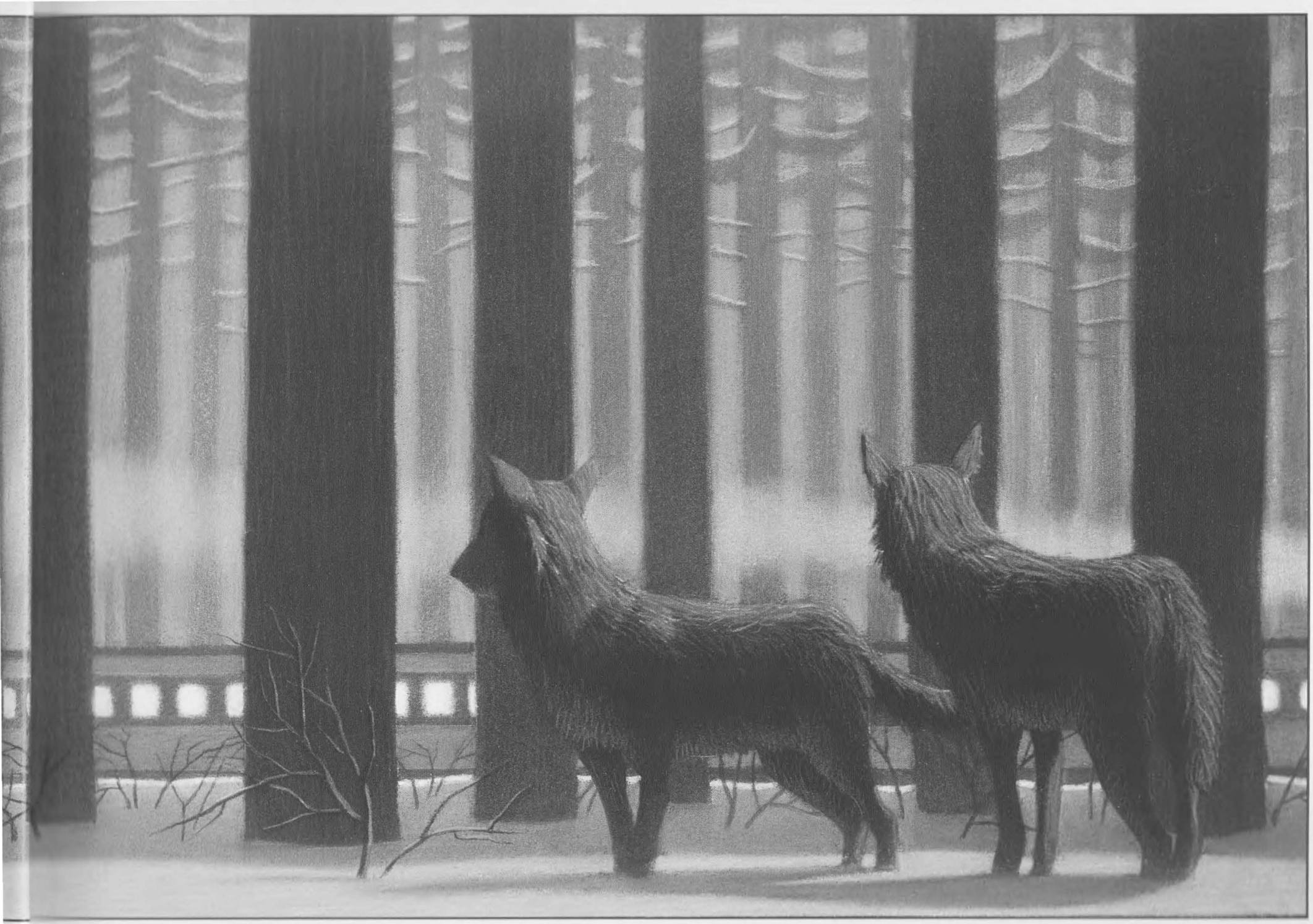

Am urcat pe munţi atât de înalţi, încât ni se părea că ne puteam atinge de Lună. Dar Expresul Polar n-a încetinit deloc. Am gonit din ce în ce mai repede, suindu-ne pe piscuri şi prăvălindu-ne spre văi de parc-am fi fost într-un *montagne russe*.

Munţii s-au preschimbat în dealuri, iar dealurile, în câmpii acoperite de zăpadă. Am străbătut un pustiu de gheaţă unde nu creştea nimic – marea calotă polară. În zare au început să se ivească lumini.

Ai fi zis că erau luminile unui transatlantic ciudat, care naviga pe o mare îngheţată.

— Am ajuns la Polul Nord, a spus conductorul.

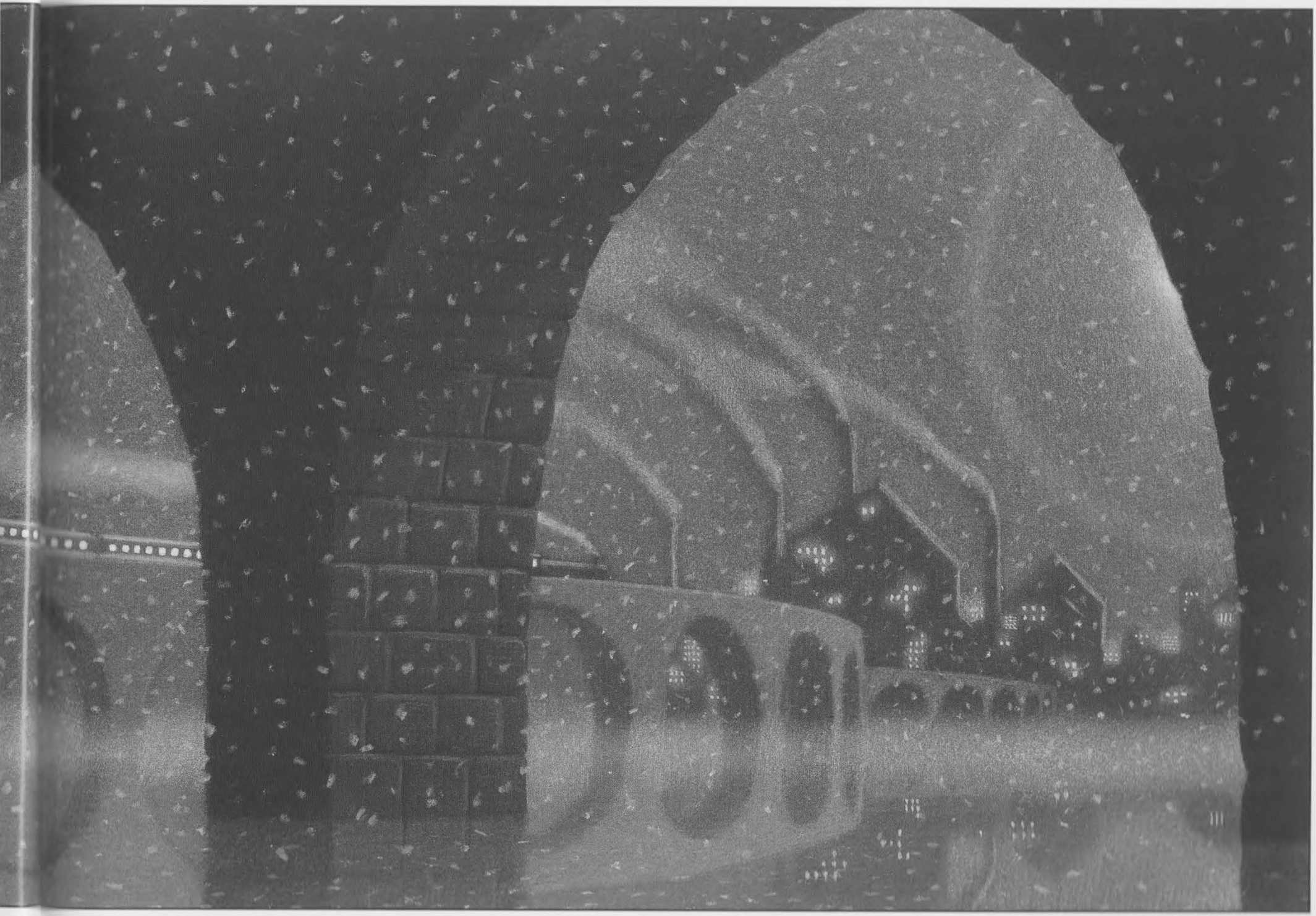

Polul Nord. Era un oraş enorm, care stătea singur pe acoperişul lumii, plin de fabrici unde se făceau toate jucăriile de Crăciun.

La început n-am văzut nici urmă de elf.

— Se strâng în centrul oraşului, ne-a spus conductorul. Acolo o să vină Moşul şi-o să dea primul cadou de Crăciun.

— Şi cine-o să primească primul cadou? am întrebat cu toţii.

— Moşul o să aleagă pe cineva dintre voi, ne-a răspuns.

— Ia uitaţi-vă! Elfii!
a strigat unul dintre copii.

Afară erau sute de elfi. Pe măsură ce trenul nostru se apropia de centrul Polului Nord, am tot încetinit, până când am ajuns să mergem cu viteza melcului, într-atât de înţesate erau străzile cu ajutoare ale Moşului. Când Expresul Polar n-a mai putut să înainteze, ne-am oprit, iar conductorul ne-a lăsat să coborâm.

Ne-am croit drum prin mulţime, spre marginea unui cerc larg, deschis. În faţa noastră se afla sania Moşului. Renii erau neliniştiţi. Se ridicau pe picioarele dinapoi şi umblau încoace şi-ncolo, făcând să clincăne zurgălăii de argint prinşi de hamuri. Era un sunet fermecat, care nu semăna cu nimic din ce auziserăm până atunci. În cealaltă parte a cercului, elfii s-au dat la o parte şi s-a ivit Moş Crăciun. Elfii au izbucnit în urale aprinse.

Moşul s-a apropiat de noi şi, arătând spre mine, a zis:

— Ia să-l vedem pe băieţelul ăsta.

A sărit în sanie. Conductorul m-a ajutat să mă caţăr. M-am aşezat pe genunchii Moşului, iar el m-a întrebat:

— Ia spune-mi, ce ţi-ai dori de Crăciun?

Ştiam c-aş fi putut să primesc orice cadou la care m-ar fi dus mintea. Însă lucrul pe care mi-l doream cel mai mult nu se afla în traista uriaşă a Moşului. Ceea ce voiam mai mult decât orice altceva era un clopoţel de argint de la sania lui. Când i l-am cerut, Moşul a zâmbit. Pe urmă m-a strâns în braţe şi i-a spus unui elf să ia un clopoţel de la hamul unui ren. Elful i l-a aruncat Moşului. Acesta s-a ridicat în picioare, ţinând clopoţelul deasupra capului, şi a strigat:

— Primul cadou de Crăciun!

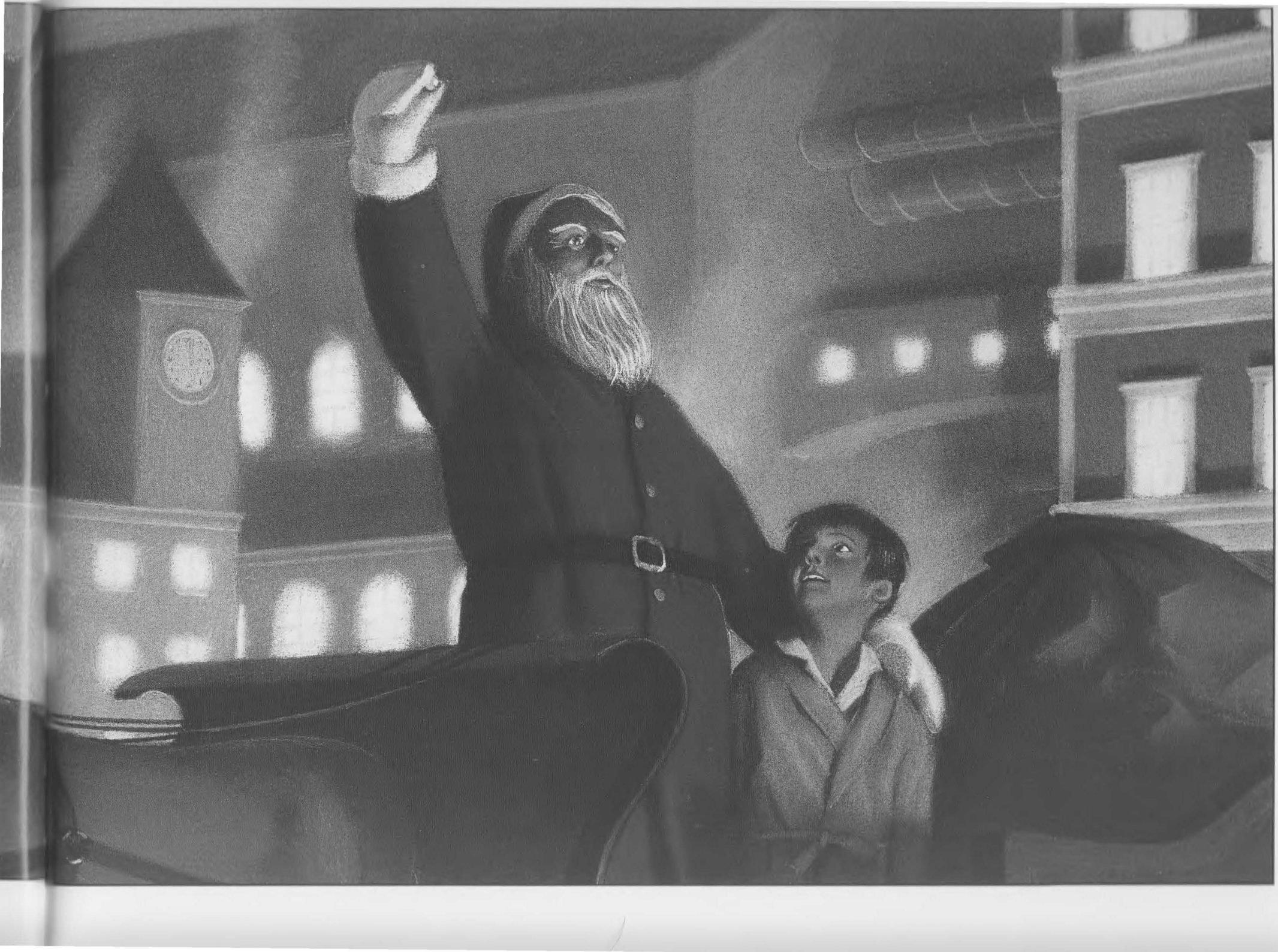

Un ceas a bătut de miezul nopţii chiar când elfii au încuviinţat prin strigăte. Moşul mi-a înmânat clopoţelul, iar eu l-am pus în buzunarul halatului. Conductorul m-a ajutat să cobor din sanie. Moşul şi-a strigat renii pe nume şi a pocnit din bici. Renii au zbughit-o din loc şi s-au ridicat în aer. Moşul s-a învârtit o dată deasupra noastră, după care a dispărut în nesfârşitul cerului întunecat şi rece de la pol.

De îndată ce ne-am urcat la loc în Expresul Polar, ceilalţi copii mi-au cerut să le-arăt clopoţelul. Am vârât mâna în buzunar, dar singurul lucru pe care l-am simţit cu degetele a fost o gaură. Pierdusem clopoţelul de argint de la sania lui Moş Crăciun.

— Să dăm fuga afară şi să-l căutăm, a spus un copil.

Însă trenul s-a smucit brusc şi s-a pus în mişcare. Ne întorceam acasă.

Eram din cale-afară de trist din cauză că pierdusem clopoţelul. Când trenul a ajuns la casa mea, m-am despărţit abătut de ceilalţi copii. M-am oprit în prag şi le-am făcut cu mâna. Conductorul a spus ceva după ce trenul a luat-o iarăşi din loc, dar nu l-am auzit.

— Poftim? am urlat.

Conductorul şi-a dus mâinile pâlnie la gură.

— CRĂCIUN FERICIT! mi-a strigat.

Expresul Polar a scos un fluierat puternic şi s-a îndepărtat în goană.

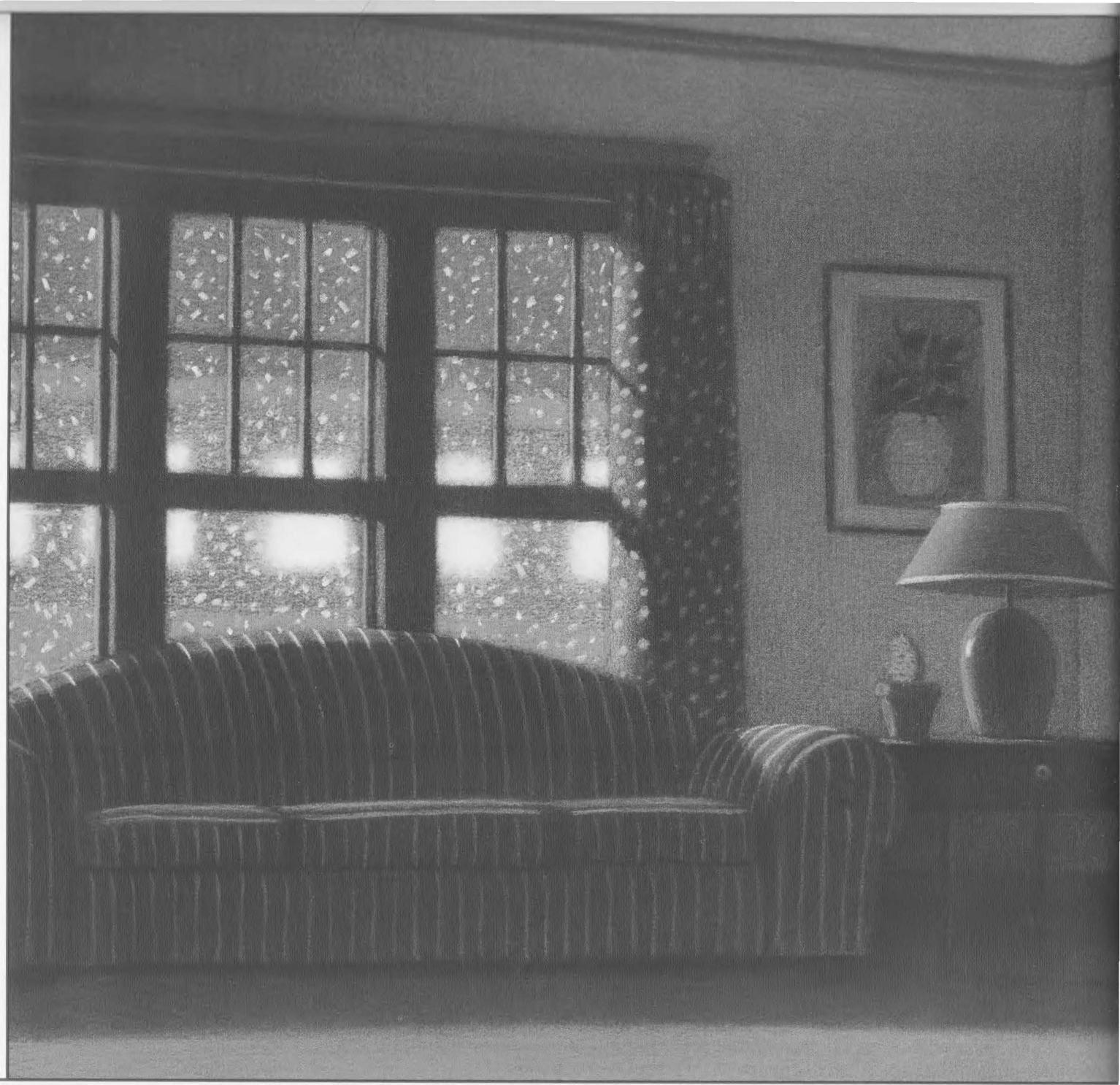

În dimineaţa de Crăciun, surioara mea Sarah şi cu mine ne-am deschis cadourile. Şi chiar când credeam că le desfăcuserăm pe toate, Sarah a mai găsit o cutiuţă în spatele bradului. Era scris pe ea numele meu, iar înăuntru se afla clopoţelul de argint! Era şi un bilet: „L-am găsit pe banchetă. Coase-ţi gaura din buzunar. Semnat: Dl. C.“

Am scuturat clopoţelul. A scos cel mai frumos sunet pe care surioara mea şi cu mine îl auziserăm vreodată.

Însă mama a zis:

— Vai, ce păcat!

— Mda, s-a stricat, a încuviinţat tata.

Când scuturasem clopoţelul, părinţii mei nu auziseră nimic.

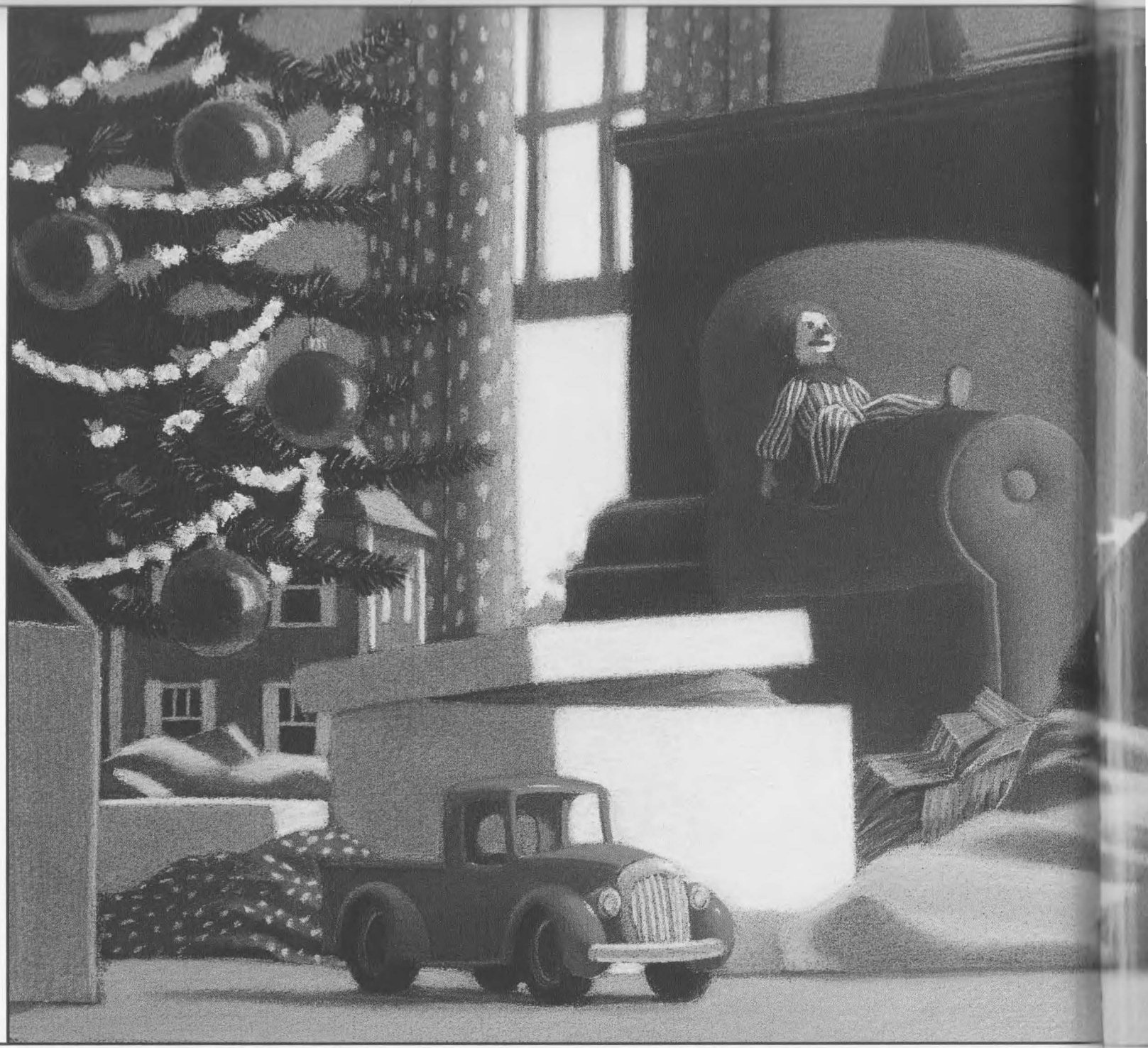

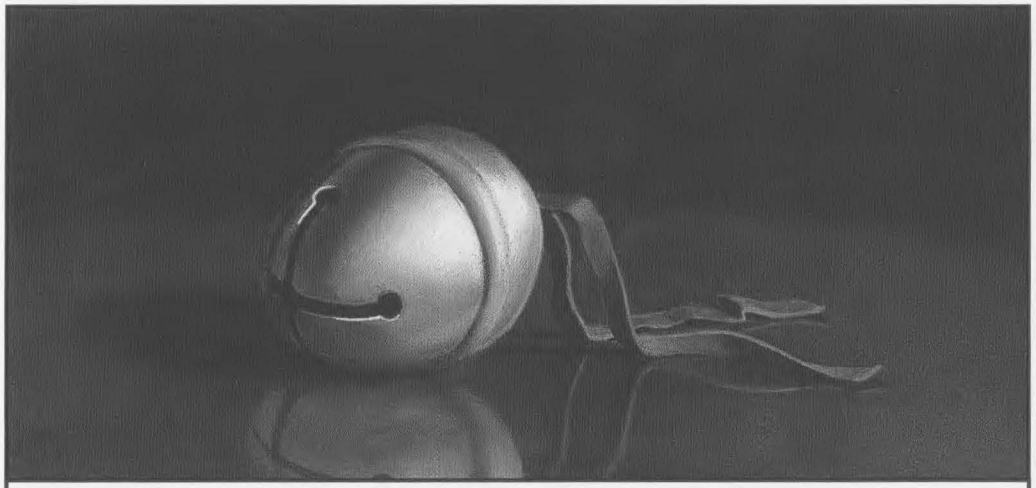

Cândva, majoritatea prietenilor mei auzeau clinchetul clopoţelului, însă pe măsură ce au trecut anii, acesta a amuţit pentru urechile lor. Până şi Sarah şi-a dat seama de un Crăciun că nu-i mai aude sunetul gingaş. Deşi am îmbătrânit, eu încă aud clopoţelul sunând, eu şi toţi cei care cred cu toată fiinţa.

WWW.EDITURA-ARTHUR.RO
ISBN 978-606-8044-74-3
9 786068 044743